

Κηρύγματα μηνός Σεπτεμβρίου 2009

Υπό Ἀρχιμανδρίτου Νικηφόρου Ἀ. Κυπριανοῦ
Ἐφημερίου Ἰ.Ν. Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Γλυκῶν Νερῶν

Κυριακὴ 6 Σεπτεμβρίου

Τῶν Μυροφόρων γυναικῶν «διαπορουμένων» πῶς «ἔσται αὐταῖς τυχεῖν τοῦ ἔφετοῦ» «ώραθη ὁ λίθος μετρημένος καὶ θεῖος νεανίας» «κατέστειλεν τοῦ θορύβου» τῆς ψυχῆς τους. Μὲ τοὺς λόγους αὐτούς, ἀδελφοί, ὁ ὑμνωδὸς στὸ σημερινὸ δοξαστικὸ τῶν Αἴνων, μᾶς ἐνημερώνει πῶς πληροφορήθηκαν «αἱ περὶ τὴν Μαριάμ» μυροφόρες γυναῖκες τὴν Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου μας. Οἱ εὐσεβεῖς αὐτὲς προσωπικότητες ἤλθαν στὸν τάφο γεμᾶτες ἀπορία πῶς θὰ κατάφερναν νὰ συναντήσουν τὸν Χριστό, ποὺ τόσο ἐπιθυμοῦσαν νὰ Τὸν δοῦν. Καὶ ἡ ἀπορία καὶ ἡ ἀγωνία τους κορυφώνεται, ὅταν βρίσκουν τὸν λίθο νὰ ἔχει μετακινηθῆ ἀπὸ τὸ μνῆμα. Ταράσσονται στὴν ἰδέα ὅτι ἐκλάπη ὁ Σωτήρας. Λυποῦνται ποὺ δὲν καταφέρναι νὰ ἀλείψουν μὲ μύρα καὶ ἀρώματα τὸν σταυρωθέντα Κύριο.

Τὴν ταραχὴ τους τὴν διαδέχεται ἡ ἐκπληξι ἀπὸ τὴν διαπίστωση ὅτι στὸν ἀνοιχτὸ τάφο κάθεται ἄγγελος Κυρίου «ἐν ἐσθήσεσιν ἀστραπούσαις», μὲ φωτεινὰ ἐνδύματα, ποὺ τὶς καθουσιάζει καὶ διασκεδάζει τὴν λύπη, τὴν ταραχὴ καὶ τὴ θλίψη τους λέγοντας: «Ἠγέρθη Ἰησοῦς ὁ Κύριος». Τὴν λύπη διαδέχεται ἡ χαρά, τὴν ταραχὴ ἡ ἡρεμία, τὴν ἀπορία ἡ βεβαιότητα ὅτι Ἰησοῦς ὁ Κύριος «ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας». Τί ἀπομένει λοιπόν; Τοῦτο τὸ μοναδικὸ καὶ ἀνεπανάληπτο γεγονός νὰ τὸ ἀναγγεῖλουν, νὰ τὸ διαλαλήσουν παντοῦ, ἔτσι ὥστε καὶ νέοι μαθητὲς καὶ κήρυκες τῆς Ἀναστάσεως νὰ τρέξουν στὴν Γαλιλαία καὶ νὰ δοῦν τὸν ἀναστημένο Χριστό, Αὐτὸν ποὺ ἦταν καὶ εἶναι Κύριος καὶ χορηγὸς τῆς ζωῆς.

Ἀδελφοί· τί ωραία πνευματικὴ ἐμπειρία ἡ ἀναζήτησι τοῦ Χριστοῦ· τί θαυμάσια διαπίστωση ὅτι ὁ τάφος εἶναι κενός! Τί μεγάλη τιμὴ νὰ ἀκοῦς τὸν ἄγγελο

στον τάφο να σε πληροφορή: δὲν εἶναι ἐδῶ ὁ Χριστός· ἂν θέλῃς να συναντηθῆς μαζί Του, δράμε, τρέξε, πρόφθασε να πᾶς στὴν Γαλιλαία.

Ἀγαπτοί μου· ταραχὴ καὶ ἀπορία εἶναι τὰ συναισθήματα ποὺ διακατέχουν τὶς εὐσεβεῖς μυροφόρες γυναῖκες μπροστὰ στὸν ἄδειο τάφο. Ἡ ἀγγελικὴ παρουσία μεγαλώνει τὴν ταραχὴ καὶ προκαλεῖ φόβο, μέχρι τὴν στιγμὴ που πληροφοροῦνται ἀπὸ τὸν ἄγγελο ὅτι «ὄντως ἀνέστη ὁ Κύριος» καὶ ἀλλάζει ἀμέσως ἡ ψυχικὴ τους διάθεση. Τρέχουν να ἀναγγείλουν στοὺς Μαθητὲς τὸ μεγάλο γεγονός. Παύει ἡ ταραχὴ, διαλύεται ἡ ἀγωνία· ἐξαφανίζεται ὁ φόβος καὶ ἡ ἀμηχανία. Αὐτὰ τὰ συναισθήματα τὰ διαδέχεται ἡ χαρὰ για τὴν Ἀνάσταση, ἡ βεβαιότητα ὅτι «ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἀνάστασις» εἶναι ἀνάσταση για ὅλους, ἡ ἐλπίδα «τῆς ἡμῶν ἀναστάσεως».

Σήμερα λοιπὸν ποὺ συντροφία μας μόνιμη ἔχει γίνει ἡ ψυχικὴ ταραχὴ ἀπὸ τὴν κενότητα τοῦ σύγχρονου κόσμου καὶ τὶς ἀντιφατικὲς τάσεις τῶν ἀνθρώπων, μήπως πρέπει να σκεφθοῦμε σοβαρὰ πὼς πρέπει να ἀναζητήσουμε διέξοδο για να ἡρεμήσουμε, για να γαλπνέψῃ ἡ ψυχὴ καὶ ἡ καρδιὰ καὶ ὁ νοῦς μας; Νομίζω ναί. Τὸ ἔχουμε μεγάλη ἀνάγκη, ὅσο μεγάλη εἶναι καὶ ἡ ταραχὴ μας· ἀλλὰ καὶ ἡ ταραχὴ ποὺ μᾶς φέρνει ὁ κόσμος. Μία λοιπὸν διέξοδος ὑπάρχει. Μία καταφυγή: ὁ Ζωοδότης Κύριος. Αὐτὸς εἶναι ἡ Ἀλήθεια, ἡ Ἀνάσταση καὶ ἡ Ζωή. Μέσα στὴν σφαῖρα τῆς στοργικῆς παρουσίας Του δὲν ὑπάρχει ταραχὴ, ἀγωνία, δειλία, ἀβεβαιότητα, θλίψη. Ὁ θεῖος Φωτισμὸς Του μᾶς ἐνισχύει ἔτσι, ὥστε να κινούμαστε ἄνετα καὶ μὲ ἀσφάλεια μέσα στὴ σφοδρὴ ἀνεμοθύελλα τοῦ σύγχρονου κόσμου. Ἀρκεῖ να ἀνανεώνουμε μέσα μας τὴν χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως ποὺ ἀνανεώνεται μὲ τὴν Κυριακάτικη Σύναξη καὶ Θεία Λειτουργία.

Κυριακή 13 Σεπτεμβρίου

Ἀδελφοί μου· με τὸ τρίτο Δοξαστικὸ τῶν Αἰνῶν σήμερα στὸν ὄρθρο ἀκούσαμε (σὲ ἕμμετρο λόγο) ὅτι οἱ Μαθητὲς κατηγοροῦνται ἀπὸ τὸν Κύριο, ἐπειδὴ ἀμφισβητοῦσαν τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασι καὶ ἐμφάνισή Του, τὴν ὁποία εὐαγγελίζοταν σ' αὐτοὺς ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή. Γιὰ σκληροκαρδία κατηγορήθηκαν οἱ Μαθητὲς, ἀλλ' ὅμως, ὅταν μετὰ τὰ σημεῖα καὶ τὰ θαύματα ὀπίσθησαν γερά, τότε ξεχύθηκαν γιὰ τὸ ἱερὸ ἔργο τοῦ κηρύγματος· ὁ δὲ Κύριος ἀνελήφθη «πρὸς τὸν Ἀρχίφωτον Πατέρα», ἀφήνοντας ἐδῶ τοὺς Μαθητὲς ποὺ κηρύττουν παντοῦ τὸν εὐαγγελικὸ λόγο, ἐπιβεβαιώνοντας μετὰ θαύματα τὴν διδασκαλία τους. Ἐμεῖς δὲ ποὺ διὰ τοῦ κηρύγματος τῶν Μαθητῶν καὶ Ἀποστόλων ἐλάβουμε πνευματικὸ φῶς, δοξάζουμε τὴν Ἀνάστασή Σου ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε φιλάνθρωπε.

Ἄς σταθοῦμε, ἀδελφοί, σήμερα στὸ σύμπτωμα ποὺ διαπιστώνει ὁ ἴδιος ὁ Κύριος στὶς καρδιὲς τῶν Μαθητῶν. Εἶναι ἡ σκληρότητα· παρὰ τὶς προσπάθειες τῆς Μαρίας νὰ τοὺς πείσῃ ὅτι ἀνέστη ὁ Χριστὸς καὶ ὅτι ἐμφανίσθηκε μπροστὰ στὰ μάτια της, αὐτοὶ δυστυχῶς μένουν σκληροὶ καὶ ἀσυγκίνητοι. Πῶς μποροῦν νὰ ἀμφιβάλλουν; Δύσκολο τοὺς ἔρχεται νὰ πιστέψουν πῶς εἶναι ἀληθινὴ αὐτὴ ἡ διαβεβαίωσις.

Μήπως ὅμως τὴν ἴδια σκληροκαρδία δὲν δείχνουμε καὶ ἐμεῖς ἀπέναντι στὸν ἀναστημένο Ἰησοῦ; Μήπως καὶ ἐμεῖς δὲν δυσκολευόμαστε νὰ ἀποδεχθοῦμε τὸ μεγάλο, τὸ αἰώνιο αὐτὸ θαῦμα μέσα μας, στὴ ζωὴ μας, στὴ δουλεία μας στὸ σπίτι μας; Παρασυρμένοι ἀπὸ τὴν καθημερινότητα, τὸ κλείσιμο στὸν ἑαυτό μας μένουμε ἀσυγκίνητοι μπροστὰ στὸ θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως. Πελώριες πέτρες, (τὰ πάθη μας) ποὺ μᾶς καταπιέζουν, μένουν ἀσάλευτες στὴν θέσι τους. Καὶ ὅμως πρέπει νὰ ἔλθῃ ἡ ἀνάστασι· Ὁ Χριστὸς κτυπάει τὴν πόρτα τοῦ καθ' ἑνός· ἡ Ἐκκλησία προσκαλεῖ ὅλους στὴν χαρούμενη ἀτμόσφαιρα τῆς Ἀναστάσεως. Καὶ ξέρετε γιατί; Γιατί ὁ ἀναστημένος Ἰησοῦς εἶναι ἡ εἰρήνη ἡμῶν, ἡ εἰρήνη τοῦ κόσμου· Εἶναι ἡ ἐλπίς ἡμῶν. Εἶναι ἡ χαρὰ ἡ φυγαδεύουσα τὴν λύπη· εἶναι αὐτὸς ποὺ βγάζει τὸν φόβο ἔξω ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη καρδιά, τὴν ψυχὴ καὶ τὸν νοῦ. Καὶ ὑποδεικνύει στοὺς πιστεύοντας «μὴ φοβεῖσθε».

Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ βρεθοῦμε στὴ σφαῖρα τῆς Ἀναστάσεως, γιὰ νὰ ἀκούσουμε τὸν Κύριο νὰ μᾶς προτρέπη· «Μὴ φοβεῖσθε»· καὶ νὰ νοιώσουμε ὅτι τὸ μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως κηρύσσει διαχρονικὰ τὴν ἐλευθερία ἀπὸ κάθε αἰτία φόβου. Κανεὶς δὲν ξεχνᾷ πόσο ἔχουν πληθύνει οἱ φόβοι ποὺ ἀπειλοῦν τὴ ζωὴ μας καὶ πόσο βαρεῖα εἶναι ἡ ἀτμόσφαιρα ἀπὸ τὸν φόβο αὐτῶν ποὺ μᾶς ἐχθρεύονται, ἀπὸ τὸ φόβο ποὺ δημιουργεῖ ἡ ἀδικία καὶ ἡ σκληρότητα τῆς κοινωνίας μας, ἀπὸ τὸν φόβο τῆς πολύμορφης ἀμαρτίας ποὺ διεισδύει στὴν ὑπαρξή μας καὶ τὴν ἀλλοτριώνει· πόσοι φόβοι δὲν μᾶς περιζώνουν ἐξ αἰτίας τοῦ πόνου, τῆς μοναξιᾶς, τῆς ἀσθένειας, τῆς ἀνέχειας, τῶν προβλημάτων τῆς καθημερινότητας. Γι' αὐτὸ εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀφήσουμε τὸν Χριστὸ νὰ μᾶς ἀναστήσει, νὰ μᾶς ἐλευθερώσει. Νὰ μᾶς τονώσι τὴν πίστι στὴν Ἀνάστασή Του· δὲν φοβοῦνται ὅσοι πιστεύουν· εἶναι εὐτυχισμένοι. Ἀρκεῖ βεβαίως νὰ μένουμε στὴν πίστι θεμελιωμένοι καὶ σταθεροὶ «καὶ μὴ μετακινούμενοι ἀπὸ τῆς ἐλπίδος τοῦ Εὐαγγελίου»(Κολασ.1-23).

Δῶρο τοῦ Ἀναστάντος εἶναι ἡ ἐλευθερία ἀπὸ τὸν φόβο. Αὐτὴ ἡ ἐλευθερία πρέπει νὰ διαμορφώσῃ τὴν στάση τῆς ζωῆς μας, μιὰ στάση ποὺ θὰ κορυφώνεται στὴν ὑπόδειξη τοῦ ἀποστόλου Παύλου «διὰ τῆς ἀγάπης δουλεύετε ἀλλήλοις». Ἀμήν·γένοιτο (Γαλ.5-13).

Κυριακή 20 Σεπτεμβρίου

Τὸ δοξαστικὸ τῶν Αἰνῶν σήμερα, ἀδελφοί, μᾶς πληροφορεῖ πὼς «ἦταν πολὺ πρῶι, ὅταν οἱ εὐσεβεῖς γυναῖκες πῆγαν στὸν τάφο τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ»: «Ὁρθρος ἦν βαθὺς καὶ αἱ γυναῖκες ἦλθον ἐπὶ τὸ μνήμα σου, Χριστέ». Ἀλλὰ τὸ ἄχραντο σῶμα, ποὺ τόσο ἐπιθυμοῦσαν νὰ βροῦν, γιὰ νὰ τοῦ προσφέρουν ἐντάφιος περιποιήσεις, δὲν βρέθηκε. Καὶ εὐρίσκονταν σὲ ἀπορία καὶ ἀμηχανία ἕως τὴν στιγμήν ποὺ δυὸ ἄγγελοι παρουσιάσθηκαν σ' αὐτές, μὲ φορεσιές, ἐνδύματα ἀστραφτερά καὶ τὶς πληροφοροῦσαν: «Τί τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν ζητεῖτε; Ἠγέρθη ὡς προεῖπεν». Γιατί ἀναζητεῖτε τὸν Χριστὸ μετὰ τῶν νεκρῶν; Ἀναστήθηκε ὅπως σᾶς τὸ εἶχε πεῖ ὁ ἴδιος. Γιατί ξεχάσατε τὰ λόγια Του, Εὐαγγελίστριες τῆς Ἀναστάσεως;

Οἱ γυναῖκες διεκήρυτταν στοὺς Ἀποστόλους αὐτὰ ποὺ εἶδαν καὶ ἄκουσαν, ὅμως γιὰ τοὺς φοβισμένους Ἀποστόλους αὐτὴ ἡ εὐχάριστη εἶδση καὶ διακήρυξη φάνηκε σὰν παραλήρημα, ἀπίστευτη. Ξεπερνᾷ λοιπὸν ὁ Πέτρος τοὺς φόβους καὶ τὶς ἀναστολές του καὶ τρέχει πρὸς τὸν τάφο καί, ὅταν εἶδε καὶ αὐτὸς ὅτι ἦταν κενός, δόξασε τὰ θαυμαστὰ γεγονότα καὶ τὸν Αἴτιο αὐτῶν, γυρίζοντας στὸ κατάλυμά του· ἀδελφοί· ἀκούσαμε τὸν Ἄγγελο νὰ ἐλέγχι τὶς Μαθήτριες τοῦ Κυρίου, γιὰτί ξεχάσαν τὰ λόγια ποὺ τοὺς ἔλεγε, ὅταν ἦταν ἀκόμα στὴν γῆ· ὅτι δηλαδὴ μετὰ τὴν μαρτυρικὴ θυσία του θὰ ταφῆ καὶ θὰ ἀναστηθῆ ἐκ τῶν νεκρῶν· «Τί ἀμνημονεῖτε τῶν ρημάτων αὐτοῦ;». Ὅμως δὲν ἦταν μόνο οἱ γυναῖκες ποὺ ξεχάσαν «τῶν ρημάτων αὐτοῦ». Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς ἔπαθαν ὅλοι οἱ Μαθητὲς τοῦ Κυρίου. Μετὰ τὰ φοβερά γεγονότα τοῦ θείου Πάθους εἶχαν τόσο πτοηθῆ, ποὺ δὲν θυμόνταν τίποτα ἀπὸ τὶς θεϊκὲς ὑποσχέσεις καὶ προρρήσεις τοῦ Πάθους καὶ τῆς Ἀναστάσεώς Του.

Ἀλλὰ μήπως εἶναι μόνο αἱ Μαθήτριες καὶ οἱ Μαθητὲς, οἱ κατοπινοὶ Ἀπόστολοι, ποὺ ξεχνοῦν τὰ λόγια τοῦ Κυρίου μας; Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ μᾶς· ὅταν ἔλθῃ στιγμή δοκιμασίας καὶ πόνου, ὥρα ζάλης καὶ πειρασμῶν, δὲν ἔχουμε ψυχραιμία καὶ καιρὸ νὰ θυμηθοῦμε «τῶν ρημάτων Κυρίου». Νὰ θυμηθοῦμε τοὺς λόγους Του «Ἴδου ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντέλειαι τοῦ αἰῶνος» (Ματθ. 28, 20). Νὰ θυμηθοῦμε ὅτι «μεθ' ἡμῶν ἔσεται ὡς ἄγκυρα ἐλπίδος, μέχρι τέρμα τῶν αἰώνων». Μὰ καὶ πόσα ἀκόμα δὲν ἔχει νὰ μᾶς πῆ γιὰ τὴν

κάθε φάση και περίσταση στην ζωή μας; Γιατί, αδελφοί, «να ἀμνημονοῦμε» λησμονοῦμε ὅτι ὁ Κύριος μας παρατείνεται στους αἰῶνες με τὴν Ἐκκλησία Του, ὅτι ἡ Ἐκκλησία Του εἶναι τὸ δῶρο καὶ τὸ μέσο τῆς σωτηρίας μας; Γιατί νὰ ξεχνᾶμε ὅτι με τὴν Ἐκκλησία Του εἶναι πάντοτε μαζί μας καὶ μᾶς εὐλογεῖ καὶ πάντοτε μᾶς χαριτώνει καὶ με τὰ ἱερά μυστήρια μεταγγίζει τὴν λυτρωτικὴ χαρά, με τὴν οἰκοδομὴ τοῦ θείου λόγου κτίζει τὴν ἀγάπη καὶ τὴν στοργὴ καὶ με ὅλα αὐτὰ στεργιώνει τὴν βεβαιότητα τῆς ἀναστάσεως καὶ ἐμπνέει ἐνθουσιασμὸ καὶ ἐλπίδα; Ριζώνει με ὅλα αὐτὰ μέσα στὸ χῶρο τῆς Ἐκκλησίας καὶ θεριεύει ἡ πίστη ὅτι «οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἢ σωτηρία· οὐδὲ γὰρ ὄνομά ἐστιν ἕτερον ὑπὸ τὸν οὐρανὸν δεδομένον ἐν ἀνθρώποις ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς» (Πράξ. 4, 12). Εἶναι Αὐτὸς μόνος ὁ ὁποῖος ἀνέστη τριήμερος· Αὐτὸν προσκυνήσωμεν. Ἀμήν.

Κυριακή 27 Σεπτεμβρίου

Τὰ σοφὰ σχέδια καὶ θελήματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ θαυμάζοντας, ἀδελφοί μου, ὁ ἐκκλησιαστικὸς ποιητὴς καὶ ὕμνωδὸς ἀναφωνεῖ σήμερα καὶ (μέσα ἀπὸ τὸ πέμπτο Δοξαστικὸ τῶν Αἴνων) μᾶς προτρέπει νὰ τὸν μιμηθοῦμε· «Ὡ τῶν σοφῶν σου κριμάτων, Χριστέ!» Θαυμάζει τὴν θεϊκὴν διάκριση, διακρίνει τὸν σεβασμὸ τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν ἀνθρώπινη ἐλευθερία· διαπιστώνει τὴν ἀγάπη τοῦ Ἀναστά- ντος, ὁ ὁποῖος τὸ συμφέρον μόνον τοῦ πλάσματος Του οἰκονομεῖ, γι' αὐτὸ μὲ τα- πείνωση ζητεῖ· Κύριε, διὰ τῆς Ἀναστάσεώς Σου ἐλέησον ἡμᾶς.

Κύριε, Ἐσὺ ποὺ μὲ τὰ ἄδεια νεκρικὰ σάβανα φώτισες καὶ τὸν Πέτρο νὰ ἀντιληφθῆ τὴν Ἀνάστασή Σου, Ἐσὺ ποὺ σὰν κοινὸς θνητὸς συνοδοιποροῦσες καὶ συνομιλοῦσες μὲ τὸν Λουκᾶ καὶ τὸν Κλεόπα· Σὺ ποὺ ὑπαινίσσεσαι ὅτι δὲν γνωρί- ζεις τίποτα ἀπ' ὅσα ἔγιναν στὴν Ἱερουσαλήμ, Σὺ ποὺ ὡς βάθος σοφίας ποὺ εἶσαι, τὰ πάντα φιλανθρώπως οἰκονομεῖς, Σὺ Κύριε ποὺ ἀναγνωρίστηκες ἀπὸ τοὺς δυὸ Μαθητὲς «ἐν τῷ εὐλογεῖν τὸν ἄρτον», Ἐσὺ Κύριε, μὲ τὴν Ἀνάστασή Σου ἐλέησον ἡμᾶς. Θαυμάζει, ἀδελφοί μου, ὁ ποιητὴς τοῦ ὕμνου τὴν ἐπιλογὴ τοῦ Ἀναστά- ντος, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ καὶ ὁ Πέτρος γιὰ τὴν Ἀνάστασή Του. Στοχάζεται τὴν εὐ- νοια τοῦ Δεσπότου πρὸς τὸν Λουκᾶ καὶ τὸν Κλεόπα, ποὺ ἀξιώθηκαν νὰ συνομι- λοῦν μαζὶ Του· θαυμάζει τὸν πάνσοφο Δημιουργό, ἀνεχόμενον τὸν «ὄνειδισμὸν» τῶν Μαθητῶν ὅτι, ἐνῶ «παροικεῖ ἐν Ἱερουσαλήμ», δὲν γνωρίζει τὰ γενόμενα ἐν αὐτῇ.

Ὁ ἴδιος θαυμασμὸς, ἀδελφοί, κυριαρχεῖ σὲ πολλοὺς ἀπὸ μᾶς· θαυμασμὸς, γιατί στὴν πορεία τῆς ζωῆς μας εἶδαμε νὰ μᾶς ἀποκαλύπτεται ὁ Ἀναστὰς Ἰησοῦς μὲ ξεχωριστό, προσωπικὸ τρόπο. Πόσα ἀλήθεια δὲν ἔχουν γίνει θαύματα ἐπιστρο- φῆς ψυχῶν στὸ Χριστὸ ἢ γνωριμίας μὲ Αὐτόν, ποὺ εἶναι ἀκριβῶς ἀποτέλεσμα τῆς σοφίας καὶ τῆς ἀγάπης Του; Ἡ διαπίστωση τοῦ πόσο «ἐφευρετικὴ» εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιὰ μᾶς εἶναι ἐκείνη ποὺ μᾶς παροτρύνει μαζὶ μὲ τὸν ἐκκλησιαστικὸ ποι- ητὴ νὰ λέμε: «Ὡ τῶν σοφῶν Σου κριμάτων, Χριστέ!» Ἀλλὰ καὶ ἡ πνευματικὴ πρόοδος καὶ πορεία μας στὸ δρόμο τῆς χάριτος καὶ στὸ χῶρο τῆς ἀγιότητος εἶναι ἡ κλιμακωτὴ φανέρωση τοῦ Θεοῦ στὴ ζωὴ μας. Ἄς ἀφήσουμε τὶς ψυχὲς καὶ τὶς καρδιὲς μας νὰ εἶναι δεκτικὲς καὶ νὰ φλέγωνται, γιὰ νὰ γνωρίσουν τὸν Θεό· καὶ

τότε Ἐκεῖνος θὰ ἀνταποκριθῆ στὴν πνευματικὴ μας αὐτὴ ἀναζήτηση καὶ ὄχι μόνο θὰ μᾶς ἀποκαλύπτεται, ἀλλὰ θὰ συμπορεύεται μαζί μας, σὲ ὅλη τὴν ζωὴ μας. Ἄς ἐνθυμούμεθα πάντα ὅτι ὁ θερμὸς ζῆλος καὶ ἡ ἀφοσίωση στὸ Χριστό, ὁ θεῖος φόβος, τὸ δόσιμο τῆς καρδιάς μας σ' Αὐτὸν εἶναι ἀφορμές, γιὰ νὰ μᾶς ἐξηγήσῃ ὁ ἴδιος τὸ Πάθος Του καὶ τὴν Ἀνάστασή Του, καὶ παίρνοντας ἐμεῖς τὸ δῶρο Του αὐτό, νὰ ψάλλουμε μαζί μὲ τὸν ὑμνωδὸ: «ὦ τῶν σοφῶν Σου κριμάτων, Χριστέ»! Δόξα καὶ τιμὴ σὲ Σένα, πού μὲ τὴν Ἀναστάσή Σου «ἔσωσας πάντας ἡμᾶς»· Ἀμήν.

